

РЕШЕНИЕ

№ 6435

гр. София, 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 21.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2261** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Като разгледа докладваното от съдия Ж. административно дело № 2261 по описа за 2021 г. на Административен съд – София – град и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Л. Д. В., ЕГН: [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 чрез Адвокатско дружество „Б. и Т.“ срещу Ревизионен акт /РА/ № Р – 22221020000421-091-001/31.08.2020 г., издаден от М. А. К. на длъжност началник сектор „Ревизии“, възложила ревизията, и А. Л. И. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 66/12.01.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ДОДОП/ при ЦУ на НАП.

С жалбата се оспорва ревизионният акт в неговата цялост. Изложени са доводи за незаконосъобразността и неправилността на процесния РА, като се твърди, че последният е издаден в противоречие с материалноправни разпоредби, при съществено нарушение на процесуалните правила и в противоречие с правилата на формалната и правна логика. Постъпила е и писмена защита, в която жалбоподателят отново аргументира незаконосъобразността и неправилността на оспорвания РА. Приложени са решения на Върховния административен съд.

В съдебно заседание жалбоподателят Л. Д. В. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Б., с пълномощно по делото.

Ответникът – директорът на ДОДОП – С. – редовно призован, не се явява, не се представлява.

СГП – редовно уведомена, представлява се от прокурор К..

Административен съд – София – град, Трето отделение, Четиридесет и шести състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р- 22221020000421-020-001 от 27.01.2020 г., връчена по електронен път на 10.02.2020 г., е възложена ревизия за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК на жалбоподателя като управител на [фирма], ЕИК:[ЕИК] за задължения на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от м. 01.01.2017 г. до 30.06.2017 г., от 01.08.2017 г. до 31.08.2017 г. и от 01.10.2017 г. до 31.10.2017 г. за задължения за корпоративен данък за периода 2016 г., за данък върху доходите от трудови правоотношения и приравнени към тях за периодите от 01.03.2016 г. до 31.07.2017 г., за вноски за ДОО за периодите от 01.09.2016 г. до 31.07.2017 г., за вноски за ЗО за периодите от 01.12.2016 г. до 31.07.2017 г. и вноски УПФ за периодите от 01.12.2016 г. до 31.07.2017 г.

Първоначалната заповед е изменена със Заповед № Р- 22221020000421-020-002/29.04.2020 г., като е определен нов краен срок за приключване на ревизията до 10.07.2020 г.

Посочените заповеди са издадени от М. А. К. на длъжност началник отдел „Ревизии“ при ТД на НАП – С., оправомощена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед № РД- 01-818 от 10.05.2019 г. на и.д. директор на ТД на НАП.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221020000421-092-001/27.07.2020 г., срещу който не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ЗДДС.

Ревизията приключва с Ревизионен акт № Р- 22221020000421-091-001 от 31.08.2020 г., издаден от М. А. К. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С. – орган, възложил ревизията, и А. Л. И. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията. РА е връчен по реда на чл. 29, ал. 4 вр. чл. 30, ал. 6 от ДОПК по електронен път на 21.09.2020 г.

С процесния РА е ангажирана отговорността на жалбоподателя в качеството му на управител на [фирма], ЕИК:[ЕИК] по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за декларирани, но невнесени задължения от [фирма], ЕИК:[ЕИК] по справки- декларации за данък върху добавената стойност /ДДС/ общо в размер на 4 479,37 лв. за данъчните периоди от м. 01.2017 г. до м. 06.2017 г. и м. 08.2017 г., и м. 10.2017, за корпоративен данък в размер на 6 245,67 лв. за 2016 г., за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения в общ размер на 11 597,31 лв. и лихви в общ размер на 4 411,39 лв. за периодите от 01.03.2016 г. до м. 09.2016 г. и от м. 01.2017 г. до м. 07.2017 г., за вноски УПФ в общ размер на 2 725,04 лв. и лихви в общ размер на 938,72 лв. за периодите от 01.12.2016 г. до 31.07.2017 г., за вноски ЗО в общ размер на 5 082,52 лв. и лихви в общ размер на 1 753,68 лв. за периодите от 01.12.2016 г. до 31.07.2017 г. и за вноски ДОО в общ размер на 13 598,05 лв. и лихви в общ размер на 4 773,85 лв. за периодите м. 09.2016 г. и от м. 12.2016 г. до 31.07.2017 г.

Отговорност е ангажирана и по отношение на установените задължения по ЗДДС на [фирма], ЕИК:[ЕИК] с РА № 22221017005455-091-001 от 04.05.2018 г. общо в размер

на 53 606,55 лв. и съответните лихви за забава в размер на 19 171, 97 лв. за данъчни периоди от м. 01.2017 г. до м. 04.2017 г. и за корпоративен данък за 2016 г. общо в размер на 36 298,52 лв. и съответните лихви в общ размер на 14 594, 95 лв.

Процесният РА е бил оспорен на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК пред компетентния орган – директора на ДОДОП С..

С Решение № 66/12.01.2021 г. процесният РА е бил потвърден.

С оглед гореизложеното съдът намира, че жалбата е подадена в срока за обжалване на РА от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт /АА/, с който се установяват задължения, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 155 от ДОПК, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на РА включва преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Оспорваният РА № Р- 22221020000421-091-001 от 31.08.2020 г. е издаден от възложителя на ревизията и ръководителя на ревизията съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК. В качеството на възложител на ревизията съгласно цитираните по-горе заповеди е М. А. К. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед № РД- 01-818 от 10.05.2019 г. на и.д. директор на ТД на НАП, а в качеството на ръководител на ревизията – А. Л. И. на длъжност главен инспектор. Поради това РА е валиден, издаден от компетентен орган съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК и в предвидената от закона писмена форма.

Релевираните в жалбата и писмената защита доводи за допуснати нарушения на процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването на процесния РА са самостоятелно основание за отмяна на ревизионния акт. Разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК изисква съдът да реши по същество спора относно законосъобразността на определеното задължение, като се произнесе относно съществуването, основанието и размера на същото.

Съдът не споделя изложеното възражение относно наличието на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и на принципите на данъчния процес, а именно – осигуряване и гарантиране на правото на защита в данъчния процес, служебно начало и обективност при извършване на ревизията, всеостранност и пълнота на доказателствата. Видно от процесния РД, жалбоподателят не е представил нито документи, нито е дал обяснения, въпреки исканията за представяне на документи и обяснения. В този смисъл обстоятелството, че жалбоподателят не е упражнил пълноценно правото си на защита се дължи на неговото поведение, а не на извършени нарушения от страна на органа по приходите. Освен това, с оглед изложеното в РД се установява, че органът по приходите е основал своите изводи на достатъчен обем доказателствен материал, който е събрал, разгледал и обсъдил, с което е изпълнил задължението си да извърши ревизията в условията на обективност и прилагайки принципа на служебното начало, включително осигурявайки всеостранност и пълнота на доказателствата, като такива са били изискани и от жалбоподателя, но както вече беше посочено, той не ги е представил, с което е ограничил правото си на защита чрез собственото си поведение. Изтъкнатото в жалбата и писмената защита, а именно че не е доказано

осъществяването на елементите от фактическия състав, визиран в разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, е напълно ирелевантно в настоящото производство. В действителност в РД е изследвана и релевирана и хипотезата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, но в процесния РА е възприета регулация само на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК. Тоест отговорността на жалбоподателя е ангажирана на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а не въз основа на чл. 19, ал. 1 от ДОПК. Това са две хипотези, различаващи се по фактическия си състав, и въпреки наличието на пространно изложени в жалбата и писмената защита възражения, последните се явяват несъотносими към спора. Неотносими е и посочената и приложена към писмената защита съдебна практика, тъй като тя се отнася до хипотезата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК.

С оглед гореизложеното преценката за законосъобразност на оспорвания РА изисква да се установи осъществили ли са се елементите на фактическия състав на приложената разпоредба на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а именно: 1. субект на отговорността е орган на управление или управител на задълженото лице; 2. установено е наличието на извършени плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалба или дивидент, или е извършено отчуждаване на имущество безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните; 3. налице е причинно-следствена връзка между извършените действия и невъзможността да се събере задължението за данъци и/или задължителни осигурителни вноски; 4. налице е на обективна невъзможност публичните задължения да се съберат от задълженото лице по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК.

Не се спори между страните, че към ревизираните периоди именно жалбоподателят е управител и едноличен собственик на капитала на [фирма], а последното има непогасени публични задължения, установени в РА № Р- 22221017005455-091-001 от 04.05.2018 г.

Относно втората предпоставка – извършване на плащания от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалба или дивидент, респективно отчуждаване на имущество безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, съдът намира констатациите в РД са обосновани. Не се спори, че към м. 01.2017 г. наличността на паричните средства е била в размер на 87 569,29 лв., а към 31.07.2017 г. – 11 465,44 лв., отчитани от дружеството по сметка 501 „Каса в лв.“ Въз основа на годишния финансов отчет /ГФО/ към 31.12.2017 г. дружеството е декларирало налични парични средства в брой в размер на 172 000 лв. В същото време през 2018 г. е подадена декларация от жалбоподателя, че дружеството не е осъществявало дейност. Видно от РД, в хода на ревизията не са представени доказателства, въз основа на които да се установи къде се намират посочените средства, използвани ли са за дейността на дружеството, върнати ли са, ако не са били разходвани. Единствено е посочено, че средствата са били използвани за плащане на задължения към доставчици и за плащане на заплати. Тези твърдения обаче в хода на ревизионното производство не са били подкрепени от никакви доказателства. В действителност към настоящата жалба са приложени произволно избрани тридесет и три на брой фактури от доставчици, както и счетоводни записвания. Създава се в действителност впечатление, че въпросните суми са били използвани за плащания към съконтрахенти, но видно от горепосоченото, става дума за сума в значително по-голям размер, а представените доказателства от жалбоподателя доказват разходването само на част и то на малка част от тази сума.

Предвид изложеното правилно органите по приходите са приели, че е налице скрито разпределение на печалба, тъй като не е доказано по убедителен начин, че изтеглените суми и съответната разполагаема касова наличност са свързани с осъществяваната от юридическото лице стопанска дейност.

Следва да се отбележи и че жалбоподателят в качеството си на управител на дружеството е разполагал с пълна информация относно имущественото му състояние, включително относно наличието на изискуеми и непогасени задължения. В този смисъл отклонявайки паричните средства от дружеството, без това да е свързано с дейността на последното, жалбоподателят е знаел, че това ще доведе не само до намаляване на имуществото му, но и до невъзможност да бъдат удовлетворени изискуемите данъчни задължения.

Същият извод може да бъде направен и във връзка със сумата в размер на 132 100 лв., която органите по приходите правилно са квалифицирали като безвъзмездно отчуждаване на имущество на дружеството. С оглед представените доказателства и по-специално движението на банковите сметки на [фирма], ЕИК:[ЕИК] се установява, че по фактура № 4195/31.01.2017 г., издадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК] на [фирма], ЕИК:[ЕИК] на стойност 223 800,00 лв., има извършено плащане в размер на 216 000, 00 лв. В този смисъл остатъкът от задължението е в размер на 7 800,00 лв., но при проверка на банковите сметки, видно от процесния РА, се установява, че извършените плащания към [фирма], ЕИК:[ЕИК] са в размер на 139 900,00 лв. Посочената сума е преведена по банков път от [фирма], ЕИК:[ЕИК] към [фирма], ЕИК:[ЕИК], а жалбоподателят отново не е ангажирал никакви доказателства за основанието на този превод. Правилно е прието, че преведената сума покрива остатъка от дължимото плащане в размер на 7 800,00 лв. ,но относно останалата част от сумата, а именно 132 100,00 лв. следва да се кредитира изложеното в процесния РА – че е налице безвъзмездно отчуждаване на имущество на дружеството, тъй като, както вече беше отбелязано, не са представени доказателства, които да обосноват основанието на паричния превод относно тази част от сумата. Правилно в РА е посочено, че имуществото на дружеството е ясно установено, н това число касомва наличност от 172 000,00лв. и превод към друго дружество в размер на 132 999 лв.Тези обстоятелства са достатъчни да обосноват ангажирането спрямо жалбоподателя на отговорност по чл.19,ал.2 от ДОПК за задълженията на представляваното от него дружество.

Относно изплатения дивидент в общ размер на 48 550,00 лв. следва да се държи сметка, че декларация по чл. 55, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДФЛ/ е била подадена, макар и за едно тримесечие, с деклариран данък върху дивидент. В този смисъл, следва да се приеме, че хипотезата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК е налице само за сумата, която е над размера на декларината основа за облагане с данък върху дивидента в размер на 2 292,05 лв.

По последния спорен въпрос органите по приходите са установили данни за прехвърляне на моторно превозно средство /МПС/ - собственост на дружеството, на цени, по-ниски от пазарните. Не са представени фактури, но съгласно данните от КАТ безспорно се доказва, че прехвърлянето на собственост е било извършено. Въпреки това, с оглед извършените проверки е установено значително разминаване между продажната и пазарната цена, а именно: за полуремарке Ш. СЦС 24 с рег. [рег.номер на МПС] продажната цена е в размер на 500 лв. с ДДС, докато според сайта www.autoline.bg пазарната цена на полуремарке Ш. СЦС 24 с дата на

производство 2009 г. е в размер на 10 760 лв.; за влекач с рег. [рег.номер на МПС] модел Д. ФТ ХФ 105.410 продажната цена е в размер на 1 000 лв. с ДДС, докато според цитирания сайт пазарната цена на влекач Д. ФТ ХФ 105 с дата на производство 2009 г. е в размер на 25 000 лв.; за товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] модел Д. ФТ ХФ 105.410 продажната цена е в размер на 1 000 лв. с ДДС, докато според цитирания сайт пазарната цена на товарен автомобил Д. ФТ ХФ 105 с дата на производство 2008 г. е в размер на 22 999,00 лв. Правилно в решението си директорът на ДОДОП е посочил, че в този случай претендираните от органите по приходите пазарни цени са всъщност офертни, не са за окончателно сключени сделки и не са установени в съответствие с регламентираните методи в Наредба № Н-9 от 14 август 2006 г. за реда и начините за прилагане на методите за определяне на пазарните цени във връзка с § 1, т. 10 от Допълнителните разпоредби на ДОПК.

Установено е и с оглед приложения отговор от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., че дружеството не притежава банкови сметки, тъй като последните са закрити през 2017 г., както и имущество, срещу което да бъде насочено изпълнението. В този смисъл налице е и последната предпоставка от фактическия състав на отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

За пълнота съдът намира за нужно да уточни, че процесният РА не е единствено и само приобщен към РА № Р- 22221017005455-091-001 от 04.05.2018 г., с който се установяват задължения на [фирма], ЕИК:[ЕИК], на което жалбоподателят е управител. В действителност с оглед на този РА е обоснована отговорността на жалбоподателя, но последната не се основава само на него. Напротив, органите по приходите са събрали, оценили и обсъдили широк обем от доказателства и са направили съответните фактически констатации и правни изводи въз основа на тях и във връзка със сочения РА, а не единствено и само въз основа на него. В този смисъл неоснователни са и възраженията за липса на мотиви в оспорвания РА.

С оглед гореизложеното съдът намира, че не са налице основанията за отмяна на оспорвания РА и последният следва да бъде потвърден в обжалваната му в настоящото производство част.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК Административен съд – София – град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Л. Д. В., ЕГН: [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 чрез Адвокатско дружество „Б. и Т.“ срещу Ревизионен акт № Р – 22221020000421-091-001/31.08.2020 г., издаден от М. А. К. на длъжност началник сектор „Ревизии“ – орган, възложил ревизията, и А. Л. И. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

Съдия:

